

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.779 van 1 oktober 2002
in de zaak A. 116.891/XIV-8604.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat H. CAMERLYNCK,
 kantoor houdende te 8900 IEPER,
 Cartonstraat 14

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 14 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 november 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Albanese nationaliteit, is België binnengekomen op 25 oktober 2001 en heeft zich op 16 november 2001 vluchteling verklaard

1.2. Op 21 november 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 januari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 november 2001 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van de beslissing luidt als volgt :

“Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde de Albanese nationaliteit te bezitten en uit een door het communistische regime vervolgte familie af te stammen. Omwille van deze vroegere vervolging en door de heersende werkloosheid zou uw vader sedert 1997 geen baan meer hebben gevonden. Op 1 oktober 2001 zou u op weg naar huis zijn geweest toen u zag dat uw schoonbroer in een gevecht was verwikkeld. U zou zich in het gevecht hebben gemengd om uw schoonbroer te helpen. Toen voorbijgangers tussenbeiden kwamen, zou uw schoonbroer zijn vertrokken. U zou vervolgens met een vriend naar huis zijn gegaan. Een tweetal uren na uw thuiskomst zou u hebben vernomen dat uw schoonbroer was vermoord. U zou nog diezelfde avond zijn ondergedoken. De politie zou inmiddels de naam van één van de moordenaars kennen, maar zou er niet in geslaagd zijn hem te arresteren. U zou op uw onderduikadres hebben vernomen dat ook de broer van uw schoonbroer het slachtoffer van een moordpoging zou zijn geworden. De aanslag zou zijn mislukt en de broer van uw schoonbroer zou naar Engeland zijn uitgeweken. U zou nadien hebben vernomen dat de moordenaars van uw schoonbroer ook u zochten. Omdat u vreesde door hen te worden gedood en omwille van de slechte economische situatie, zou u hebben besloten om Albanië in oktober 2001 te verlaten. U zou via Italië en Frankrijk naar België zijn uitgeweken, waar u op 16 november 2001 asiel vroeg.

Er dient opgemerkt te worden dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u alsnog bedoelde vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Albanië. Het door u aangehaalde vluchtmotief, met name het feit dat u vreest door de moordenaars van uw schoonbroer te worden gedood omdat u bij het gevecht aanwezig was (verhoorverslag CGVS P. 4), is immers een probleem van interpersoonlijke (tussen individuen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard dat als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie kan ressorteren. Voorts blijkt uit niets in het dossier dat uw problemen het lokale niveau zouden overstijgen en dat u zich om redenen zoals voorzien in bovengenoemde Conventie, nergens anders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen aanspraak zou kunnen maken op de bescherming van de Albanese autoriteiten omwille van redenen voorzien in de Conventie. Uit het feit dat de politie er tot op heden niet is in geslaagd om de dader(s) te arresteren, kan geenszins de onwil van de Albanese autoriteiten worden afgeleid, temeer u verklaarde dat de politie de nodige vaststellingen ter plaatse deed en getuigenverklaringen afnam (verhoorverslag CGVS p. 3 en 4). Uw bewering dat de daders toch zouden worden vrijgelaten mits zij voldoende zouden betalen, is louter gebaseerd op een vermoeden. Wat betreft het feit dat er een grote werkloosheid heerst in Albanië, dient vastgesteld te worden dat het aangehaalde probleem van socio-economische aard is en als dusdanig evenmin onder de criteria van de Geneefse Conventie kan ressorteren.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“De bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal dd. 15 januari 2002 is hoofdzakelijk gebaseerd op de overweging dat de moord op de schoonbroer van verzoeker, evenals de moordpoging op de broer van zijn schoonbroer, niet om politieke motieven zou gebeurd zijn, doch integendeel als misdaden van gemeen recht dienen beschouwd te worden. Nochtans is verzoeker er vast van overtuigd dat deze moord en deze moordpoging het gevolg zijn van het feit dat de familie van verzoeker indertijd door het toenmalige communistische regime vervolgd werd, en dat deze vervolging herbegon nadat de socialisten opnieuw aan het bewind gekomen waren. Verzoeker heeft ondervonden dat de politie geen noemenswaardige pogingen deed om de daders te vatten, waaruit hij niet anders kan dan afleiden dat de politie deze politiek geïnspireerde moord wil 'toedekken'. Nadien vernam verzoeker dat ook hij gezocht werd door de moordenaars van zijn schoonbroer ; aangezien hij wist dat hij bij de politie geen bescherming meer kon zoeken, had hij geen andere keuze meer dan uit eigen lijfsbehoud uit het land weg te vluchten.

Door zomaar te oordelen dat de moord op de schoonbroer van verzoeker - evenals de moordpoging op de broer van deze schoonbroer - van louter gemeenrechtelijke aard was en niet om politieke motieven kon gebeurd zijn, heeft het Commissariaat-Generaal een appreciatiefout gemaakt die in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht waaraan het zich dient te houden bij het nemen van beslissingen, en evenmin te verzoeken is met de verplichting zijn beslissingen te gronden op correcte feitenvinding.”;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de moord op zijn zwager en de moordpoging op zijn broer als misdaden van gemeen recht dienen te worden beschouwd; dat verzoeker stelt dat hij er van overtuigd is dat deze moord en moordpoging het gevolg zijn van het feit dat zijn familie indertijd door het toenmalige communistische regime vervolgd werd, en dat deze vervolging herbegon nadat de socialisten opnieuw aan de macht gekomen waren; dat verzoeker zou ondervonden hebben dat de politie geen

noemenswaardige pogingen deed om de daders te vatten; dat toen hij vernam dat ook hij werd gezocht door de moordenaars van zijn zwager, hij wist dat hij geen bescherming meer zou kunnen zoeken bij de politie en hij geen andere keuze zou hebben gehad dan te vluchten; dat volgens verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden door te oordelen dat de hoger genoemde feiten van louter gemeenrechtelijke aard zijn;

2.2.2. Overwegende dat dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich in de uiteenzetting beperkt tot het herhalen van sommige elementen uit zijn asielrelaas en het uiten van zijn persoonlijke visie omtrent de motieven voor de moord op zijn zwager en de moordpoging op zijn broer, waarmee hij wil aantonen dat deze feiten niet van louter gemeenrechtelijke aard zijn; dat verzoeker echter geen concrete, op zijn eigen persoonlijke situatie betrokken, elementen aanbrengt die erop zouden kunnen wijzen dat hij om politieke redenen persoonlijk zou gevisieerd worden in zijn land van herkomst; dat verzoeker dan ook op deze wijze geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat, gelet op de gegevens van het administratief dossier het niet kennelijk onredelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geoordeeld dat het door verzoeker aangehaalde vluchtmotief (het feit dat verzoeker vreest door de moordenaars van zijn zwager te worden gedood omdat hij aanwezig was bij het gevecht) een probleem is van inter persoonlijke en gemeenrechtelijke aard en als dusdanig niet onder de criteria van de Conventie van Genève valt; dat erop dient te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor een interview werd opgeroepen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg zijn asielmotieven kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen; dat het verhoor bovendien gebeurde met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is; dat derhalve kan worden gesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing niet onzorgvuldig is te werk gegaan; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één oktober tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.